

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 2

SURAH Al-Baqara

Kapitelnamn: *Surat al-Baqara* – vilket betyder "Kon". Den består av 286 verser och uppenbarades i Medina.

Kort info

- **Tema:** Lagar, tro och gemenskapens vägledning.
- **Innehåll:**
 - Inleds med beskrivningen av de troende, de otroende och hycklarna.
 - Berättelsen om Israels barn och deras förbund med Gud.
 - Regler kring bön, fasta, allmosor, äktenskap, handel och rättvisa.
 - Versen om tron (*Ayat al-Kursi*, 2:255) – en av Koranens mest centrala texter.
 - Berättelsen om kon (som ger kapitlet dess namn) och påminnelser om lydnad.
- **Budskap:** Koranen är en fullständig vägledning för livet. Den som följer Guds lag finner trygghet och framgång, medan förnekelse och hyckleri leder till fördärv.

I GUDS DEN NÅDERIKES DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Alif lam meem. (1) DENNA Skrift – här råder inget tvivel – är en vägledning för dem som fruktar Gud och ständigt har Honom för ögonen, (2) dem som tror på [existensen av] det som är dolt för människor, dem som förrättar bönen och som ger åt andra av vad Vi har skänkt dem för deras försörjning (3) och dem som tror på det som har uppenbarats för dig och på det som har uppenbarats före din tid och som har förvisningen att det eviga livet [väntar]. (4) Det är de som följer Guds vägledning – dem skall det gå väl i händer. (5) MEN FÖR dem som framhärdat i att förneka sanningen är det likgiltigt om du varnar dem eller inte – de vill inte tro. (6) Gud har förseglat deras hjärtan och deras öron och täckt över deras ögon; ett strängt straff väntar dem. (7) Det finns människor som säger: "Vi tror på Gud och på den Yttersta dagen", medan de [i själva verket] inte tror. (8) De försöker bedra Gud och de troende, men de bedrar inga andra än sig själva – och inser det inte. (9) Deras hjärtan är sjuka av tvivel och Gud låter det onda förvärras, och ett plågsamt straff väntar dem för deras ständiga lögnar. (10) Och när de manas att inte störa ordningen och sprida sedefördärv på jorden, svarar de: "Vi vill bara förbättra och ställa till rätta." (11) Nej, det är de som stör ordningen och sprider sedefördärv men det inser de inte. (12) Och när de uppmanas att tro som andra människor tror, svarar de: "Skall vi tro som dessa enfaldiga stackare?" Nej, det är de som är enfaldiga stackare, men det vet de inte. (13) Och när de möter dem som har antagit tron, säger de: "Vi är [också] troende"; men när de är ensamma med sina onda ingivelser, säger de: "Visst följer vi er – vi ville bara skämta med dem." (14) Gud skall straffa dem för deras skämt; men Han låter dem hållas en tid i sitt trotsiga övermod, snubblande än hit än dit i blindo. (15) De har bytt bort [Guds] vägledning mot villfarelse och de har inte vunnit på sin byteshandel och är [nu] helt utan vägledning. (16) De kan liknas vid en [man] som tänder en eld, och då elden lyser upp [alla] som står omkring, tar Gud ifrån dem deras ljus och lämnar dem i mörker så att de ingenting kan se – (17) döva, stumma och blinda finner de ingen väg tillbaka. (18) Eller vid [dem som råkar ut för] ett våldsamt oväder med regnmoln som förmörkar himlen, åska och blixtrar. De sätter fingrarna i öronen för [att inte höra] åskans mullrande, i rädsla för döden – men Gud har uppsikt över dem som förnekar [Honom]. – (19) De är nära att bländas av blixterna, men när de lyser upp [mörkret] tar de några steg och stannar upp då mörkret [åter] sluter sig omkring dem. Om Gud ville kunde Han helt beröva dem hörsel och syn; Gud har allt i Sin makt. (20) MÄNNISKOR! Tillbe er Herre, som har skapat er och dem som levde före er – kanske skall er gudsfuktan [fördjupas] – (21) Han som har skapat jorden som en viloplats för er och rest himlen som ett valv och låtit vatten strömma från skyn och därmed frambringat frukter för er försörjning. Sätt därför inte medgudar vid Guds sida, då ni vet [att Gud är utan like]. (22)

Och om ni tvivlar på något av det som Vi steg för steg har uppenbarat för Vår tjänare, kom då fram med en sura som kan jämföras med detta och kalla på era vittnen – andra än Gud – om ni talar sanning. (23) Om ni inte gör detta – och ni kommer inte att göra det – frukta då Elden, vars bränsle är människor och stenar och som hålls i beredskap att ta emot dem som förnekar sanningen. (24) [Muhammad!] Ge dem som tror och lever rättskaffens det glada budskapet att lustgårdar, vattnade av bäckar, väntar dem; var gång de förses med frukt därifrån skall de säga: "Detta är vad vi försågs med i forna dagar" – de kommer nämligen att få sådant som påminner om det [förgångna]. Och [deras] hustrur skall vara med dem i dessa [lustgårdar], renade från [all jordisk] orenlighet, och där skall de förbli till evig tid. (25) Gud tvekar inte att framställa en liknelse om en mygga eller något ännu oansenligare. De troende vet att dessa [liknelser] är sanningen, [uppenbarad] av deras Herre, men de som inte vill tro säger: "Vad kan Gud ha velat säga med denna liknelse?" Därmed leder Han många vilse och ger även vägledning åt många; men Han leder ingen vilse utom dem som förhärdats i synd, (26) som bryter förbundet med Gud, stadfast [i människans natur], och som åtskiljer vad Gud befallt skall vara sammanfogat och som stör ordningen och sprider sedefördärv på jorden. Dessa är förlorarna. (27) Hur kan ni förneka Gud? Då ni var döda gav Han er livets gåva; efter detta skall Han låta er dö, och därefter skall Han låta er uppstå till nytt liv, och till Honom skall ni föras åter. (28) Det är Han som för er har skapat allt vad jorden bär och som, vänd mot himlavalvet, formade det till sju himlar. Han har kunskap om allt. (29) OCH SE, din Herre sade till änglarna: "Jag skall tillsätta en ställföreträdare på jorden." [Änglarna] sade: "Skall Du tillsätta någon som stör ordningen där och sprider sedefördärv och [till och med] utgjuter blod, medan det är vi som sjunger Ditt lov och prisar Ditt heliga namn?" [Gud] svarade: "Jag vet vad ni inte vet." (30) Och Han gav Adam kunskap om alla tings namn; sedan visade Han dem för änglarna och sade: "Nämn deras namn för Mig, om det är så som ni har sagt." (31) De svarade: "Stor är Du i Din härlighet! Vi äger ingen annan kunskap än den som Du har gett oss; Du är den Allvetande, den Allvise." (32) [Då] sade Han: "Adam! Nämn deras namn för dem." Och när [Adam] hade nämnt namnen för dem, sade [Gud]: "Jag sade er ju att Jag känner allt som är dolt i himlarna och på jorden och att Jag vet vad ni kan säga öppet och vad ni håller hemligt." (33) Och när Vi befallde änglarna att falla ned på sina ansikten inför Adam föll de ned utom Iblees som vägrade, full av högmod, och blev en av dem som förnekar sanningen. (34) Och Vi sade: "Adam! Tag, du och din hustru, er boning i denna lustgård och ät som ni har lust till av dess [frukter]; men närma er inte detta träd; då kan ni hemfalla åt synd!" (35) Men Djävulen kom dem att överträda detta [förbud] och orsakade så deras fall. Och Vi sade: "Bort,

alla, härifrån! Fiender skall ni vara inbördes! Under en tid skall ni ha er boning och ert uppehälle på jorden.” (36) [Sedan] nåddes Adam av ord från sin Herre och Han tog emot [Adams] ånger – Han är Den som går den ångerfulle till mötes, den Barmhärtige. (37) Ja, Vi sade: ”Bort, alla, härifrån! Men vägledning skall helt visst komma er till del, och de som följer Min vägledning skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (38) Men de som förnekar sanningen och påstår att Våra budskap är lögn har Elden till arvedel, och där skall de förbli till evig tid.” (39) ISRAELITER! Minns Mina välgärningar mot er och uppfyll ert löfte till mig, så skall Jag uppfylla Mitt löfte till er. Och stå i bävan inför Mig! (40) Tro på vad Jag [nu] har uppenbarat med bekräftelse av de [uppenbarelser] som ni [tidigare] fick ta emot och gå inte i spetsen för dem som förnekar sanningen. Sälj inte Mina budskap för en ynkelig slant. Och frukta Mig! (41) Klä inte ut det sanna med lögn och göm inte undan sanningen mot bättre vetande. (42) Förrätta bönen och ge åt de behövande och böj era huvuden med de andra som böjer sina huvuden [i bön]. (43) Uppmanar ni andra till fromhet medan ni själva glömmer era [plikter], och samtidigt läser ni Skriften? Vill ni inte använda ert förstånd (44) Sök med tålmod [Guds] hjälp i bönen! Det är förvisso en svår [väg] utom för de ödmjuka, (45) de som vet att de är kallade att möta sin Herre, att de skall återvända till Honom. (46) Israeliter! Minns Mina välgärningar mot er och hur Jag visade er sådan nåd som Jag inte har visat något annat folk. (47) Och frukta den Dag då ingen kan gottgöra vad en annan har brutit, då alla förböner kommer att avvisas och ingen lösen skall tas emot och ingen hjälp skall ges. (48) Och [minns] att Vi befriade er från Faraos män, som tillfogade er svåra lidanden, dödade era söner och [enbart] skonade era kvinnor – detta var en tung prövning som er Herre lade på er – (49) och [minns] hur Vi klöv havet framför er och räddade er och dränkte faraonerna inför era ögon, (50) och hur Vi kallade Moses till Oss [på Sinai berg] under fyrtio nätter och hur ni i hans frånvaro tog er för att dyrka [den gyllene] kalven och så begick en svår synd. (51) Men ändå efterskänkte Vi därefter er skuld, så att ni [borde ha] känt tacksamhet. (52) Och [minns] att Vi uppenbarade Skriften för Moses och en måttstock varmed rätt kan mätas och skiljas från orätt så att ni fick vägledning, (53) och att Moses sade till sitt folk: ”Ni har sannerligen, mitt folk, tillfogat er själva en svår orätt då ni tog er för att dyrka [den gyllene] kalven. Vänd därför åter till er Skapare och visa ett förkrossat sinnelag; det är vad er Skapare finner vara bäst för er.” Och Han tog emot er ånger – Han är Den som går den ångerfulle till mötes, den Barmhärtige. (54) Och [minns] att ni sade: ”Moses! Vi tror dig inte förrän vi med våra egna ögon får se Gud”; och så drabbades ni där ni stod av [straffets] blixtar. (55) Men Vi återgav er livet, sedan ni varit [som] döda, så att ni [borde ha] känt tacksamhet. (56) Och Vi lät molnen skänka

er skugga och gav er manna och vaktlar [till föda och uppmanade er:] "Ät av de goda ting som Vi har skänkt er för ert uppehälle." Och de vållade Oss ingen skada [med sina synder] - de skadade enbart sig själva. (57) Och [minns] Våra ord: "Gå in i detta land och ät som ni har lust till av dess [frukter], men fall ned på era ansikten vid inträdet och be: 'Befria oss från bördan av vår synd!' [Då] skall Vi förlåta er era synder och därtill rikligt belöna dem som gör det goda och det rätta." (58) Men de som framhärdade i synd satte andra ord i stället för det som de uppmanats att säga, och Vi lät ett straff från ovan drabba [dessa] syndare på grund av deras trots och olydnad. (59) Och [minns] att Moses bad om vatten för sitt folk och Vi sade: "Slå med din stav på klippan!" - och då välldes tolv källor fram ur den, så att var och en visste var han skulle dricka. [Och Moses sade:] "Ät och drick av det som Gud har gett er för ert uppehälle, men sprid inte sedefördärv och annat ont på jorden." (60) Och [minns] att ni sade: "Moses, vi kan inte fördrå att alltid få en och samma föda. Be därför din Herre att Han av det som jorden alstrar ger oss sådant som kryddväxter, gurka, vitlök, linser och lök", [varpå Moses svarade:] "Vill ni byta det bättre mot det sämre? Vänd då tillbaka till [slaveriet i] Egypten! Där kan ni få det ni begär." De drabbades av skam och elände men de hade förtjänat Guds vrede, eftersom de inte upphörde att förneka sanningen i Guds budskap och dödade profeterna mot all rätt; ja, de trotsade ständigt [Gud] och kränkte [Hans] bud. (61) DE SOM tror [på denna Skrift] och de som bekänner den judiska tron och de kristna och sabierna - ja, [alla] som tror på Gud och den Yttersta dagen och som lever ett rättsskaffens liv - skall helt visst få sin fulla lön av sin Herre och de skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (62) OCH [MINNS] hur Vi slöt Vårt förbund med er med Sinai berg som vittne [och sade]: "Håll med all kraft fast vid det som Vi [nu] har uppenbarat för er och lägg dess ord på hjärtat - så att er gudsfuktan [fördjupas]!" (63) Men ni vände om [från denna väg]! Och om inte Gud i Sin nåd hade förbarmat Sig över er skulle ni helt säkert ha stått som förlorare; (64) ni vet att det bland er fanns sådana som kränkte sabbatshelgden och att Vi uttalade [denna dom] över dem: "Bli [som] apor, föremål för [allas] hån och förakt!" (65) Vi gjorde detta för att ge ett varnande exempel för samtida och eftervärld och en allvarlig erinran till de gudfruktiga. (66) OCH [MINNS] att Moses sade till sitt folk: "Gud befäller er att offra en ko" [och] de svarade: "Driver du med oss?" [Moses] sade: "Gud bevare mig för att göra något så dåraktigt!" (67) De sade: "Be din Herre i vårt namn att göra klart för oss vad slags ko det är fråga om." [Moses] svarade: "[Herren] säger att det varken skall vara ett gammalt djur eller en ung kviga utan något däremellan. Gör nu som ni blivit befallda." (68) De sade: "Be din Herre i vårt namn att göra klart för oss vilken färg den skall ha." [Moses] svarade: "[Gud] säger att kon skall

vara gul, av en kraftig gul färg som gläder ögat.” (69) De sade: ”Be din Herre i vårt namn att göra klart för oss hur den skall se ut; för oss är nämligen den ena kon den andra lik; om Gud vill, skall vi då göra rätt.” (70) [Moses] svarade: ”[Herren] säger att det skall vara en ko som inte har använts som dragdjur, för plöjning eller bevattning, felfri och utan teckning.” [Då] sade de: ”Nu har du gett oss [hela] sanningen!” Och så offrade de kon [till sist], något som de hade varit nära att lämna ogjort. (71) [Minns, israeliter, att] ni efter att en människa hade dödats anklagade varandra för dådet – men Gud uppenbarar det som ni vill dölja. – (72) Då sade Vi: ”Slå [kroppen] med ett stycke av denna [ko]!” Så ger Gud de döda liv och visar er Sina tecken – kanske skall ni använda ert förstånd. (73) Efter [allt] detta förhärdades era hjärtan och blev som stenar – hårdare än stenar. Det finns klippor som låter källådror springa fram och klippor som, när de rämnar, lösgör vatten. Och det finns klippor som störtar i djupet i bävan inför Gud. Gud förbiser ingenting av vad ni gör. (74) HOPPAS NI att de skall tro på er, fastän [ni vet att] flera av dem, efter att ha lyssnat till Guds ord och förstått det, med vett och vilja förvanskade det? (75) När de möter dem som har antagit tron, säger de: ”Vi är [också] troende.” Men när de är ensamma säger några [av dem till de andra]: ”Talar ni om för dem vad Gud har uppenbarat för er, så att de kan utnyttja det som argument [mot er], när ni tvistar med dem inför er Herre? Hur använder ni ert förstånd?” (76) Vet de inte att Gud känner deras hemligheter lika väl som det som de öppet tillkännager (77) Bland dem finns också sådana som inte kan läsa och som utan kunskap om Skriften [tolkar den] efter sitt eget huvud och sina lösa antaganden. (78) Olyckliga de som med sina händer skriver ned [vad de säger vara ur] Skriften och påstår att det är från Gud för att därmed uppnå en ynkelig vinst! [Det skall gå dem] illa på grund av det som deras händer har skrivit och på grund av vad de [därmed] har vunnit! (79) De säger: ”Eldens straff skall inte drabba oss mer än ett begränsat antal dagar.” Säg: ”Har Gud lovat er det – för Gud sviker inte Sina löften – eller påstår ni om Gud något som ni inte kan veta?” (80) Nej! De som har begått onda handlingar och är helt omslutna av sin synd, har Elden till arvedel och där skall de förbli till evig tid. (81) Men de som tror och lever rättskaffens har paradiset till arvedel och där skall de förbli till evig tid. (82) MINNS, ISRAELITER, att Vi slöt Vårt förbund med er [enligt vilket ni lovade] att inte dyrka någon utom Gud, att visa godhet mot era föräldrar och anhöriga och mot de faderlösa och de nödställda, att ha ett vänligt ord för alla människor och att förrätta bönen och ge åt de behövande. Men ni vände er ifrån [det som ni åtagit er], alla utom ett fåtal, eftersom ni är ett motsträvigt släkte. (83) Och i det förbund Vi slöt med er lovade ni att inte spilla en broders blod och att inte jaga bort honom från hans hem; sedan bekräftade ni [förpliktelserna enligt]

förbundet och har vittnat om detta. (84) Ändå är det ni som dödar varandra och jagar bort några av era egna från deras hem och ni hjälper varandra i dessa syndiga och fientliga företag. Och om ni tar några av dem [som ni förföljer] till fånga, tar ni lösen för dem, fastän det var förbjudet för er att jaga bort dem. Tror ni på vissa delar av Skriften och förnekar andra? Vilken lön förtjänar de bland er som begår sådana handlingar om inte skam och vanära i denna värld? Och på Uppståndelsens dag skall de utlämnas till de strängaste straff. – Gud förbiser ingenting av vad ni gör. (85) De som byter bort den eviga glädjen mot det [goda] i detta liv, för dem skall straffen inte lindras och ingen hjälp skall nå dem. (86) VI GAV Moses Skriften och lät [andra] sändebud följa honom. Och Jesus, Marias son, skänkte Vi klara bevis och stärkte honom med helig ande. Men är det inte så att varje gång ett sändebud kom till er med [budskap] som inte behagade er, var ni för stolta [för att lyssna till honom]? Några kallade ni lögnare och andra slår ni ihjäl! (87) De säger: "Våra hjärtan är tillslutna!" Nej, det är Gud som har utestängt dem från Sin nåd på grund av deras förnekelse; de tror bara på få ting. (88) När de får ta emot en [ny] uppenbarelse från Gud som bekräftar de [sanningar] som [redan] är i deras hand – förr brukade de be om seger över dem som förnekade tron – när de [nu] får höra det som är dem välbekant, avvisar de detta. Men Guds fördömelse skall drabba dessa förnekare. (89) De har sålt sina själar i en usel byteshandel när de förnekar vad Gud har uppenbarat, rasande över att Gud har visat den Han vill av Sina tjänare Sin nåd. Så har [Guds] vrede drabbat dem gång på gång; straff och vanära väntar [alla] förnekare. (90) När någon säger till dem: "Tro på vad Gud har uppenbarat", svarar de: "Vi tror på det som har uppenbarats för oss" och de avvisar allt därutöver. Och ändå är detta sanningen som bekräftar det som [redan] är i deras hand. Säg: "Varför dödade ni då i gångna tider Guds profeter, om ni [som ni säger] var troende?" (91) Moses kom till er med klara vittnesbörd och i hans frånvaro tog ni er för att dyrka [den gyllene] kalven och begick så en [svår] synd. (92) Och [minns] hur Vi slöt Vårt förbund med er med Sinai berg som vittne [och sade]: "Håll med all kraft fast vid det som Vi har uppenbarat för er och lyd [dess föreskrifter]!" [Då] sade de: "Vi hör men vi lyder inte." Till följd av deras brist på tro hade [tanken på den gyllene] kalven helt bemäktigat sig deras hjärtan. Säg: "Om ni kallar er troende, är det sannerligen avskyvärt, det som er tro bjuder er att göra!" (93) Säg: "Om de eviga boningarna hos Gud är er förbehållna och alla [andra] är utestängda därifrån, borde ni önska er döden – om [era ord] är uppriktiga." (94) Men de kommer aldrig att önska sig [döden] på grund av det som deras händer har sänt före dem [till Domen] – Gud känner de orättfärdiga. (95) Säkert finner du att de hänger fast vid livet mer envist än någon annan, ja, mer än de som sätter

medhjälpare vid Guds sida. Var och en av dem skulle vilja leva i tusen år, men hur långt hans liv än blir, undgår han inte straffet – Gud ser vad de gör. (96) SÄG [Muhammad]: ”Den som är fiende till Gabriel – som på Guds befallning låter [uppenbarelsen] sjunka in i ditt hjärta med bekräftelse på det som ännu består [av äldre tiders uppenbarelsen] och ger de troende vägledning och ett budskap av hopp – (97) den som är Guds fiende och fiende till Hans änglar och Hans sändebud och till Gabriel och Mikael [skall veta att] Gud är fiende till dem som förnekar sanningen.” (98) Vi har nu gett dig klara budskap, vars sanning ingen utom de trotsiga syndarna förnekar. (99) Är det inte så att varje gång de ingick ett förbund, förkastades det av några av dem? Nej, de flesta av dem har alls ingen tro. (100) När nu ett sändebud från Gud har kommit till dem med bekräftelse av det som [redan] är i deras hand, förkastar några av dem Guds skrift – den uppenbarelse som de förr fick del av – som om de inte visste [dess innehåll]. – (101) Däremot lyssnar de till vad onda väsen berättar om Salomos välde. Det var dock inte Salomo som hädade Gud utan dessa demoner, vilka undervisade människorna i trolldom och i det som hade uppenbarats för de två änglarna i Babylon, Harut och Marut. Men dessa två undervisade ingen utan att först säga: ”Vi är bara en prövning och en frestelse; förneka därför inte [Guds välgärningar]!” Demonerna lärde sig av dem hur man sår missämja mellan en man och hans hustru, men de kan inte utan Guds vilja skada någon med detta; och vad de lärde sig skadade dem själva utan att vara dem till någon nytta. Och ändå hade de fått veta att den som förvärvar denna [kunskap] inte blir delaktig av den eviga glädjen. I sanning en ödesdiger byteshandel, i vilken de sålde sina själar! Om de bara hade vetat...! (102) Om de hade haft tro och fruktat Gud, skulle Gud helt säkert ha gett dem en bättre lön. Om de bara hade vetat...! (103) TROENDE! Säg inte [till Profeten]: ”Hör på oss!” Säg hellre: ”Ha tålmod med oss” – och lyssna [till hans ord]; ett plågsamt straff väntar dem som förnekar sanningen. (104) Varken de som förnekar sanningen bland efterföljarna av äldre tiders uppenbarelsen eller de som dyrkar avgudar ser med blida ögon att er Herre skänker er något av Sitt goda. Men Gud utmärker den Han vill med Sin nåd; Guds nåd är en ousinlig källa. (105) Varje vers [uppenbarelse] som Vi upphäver eller överlämnar åt glömskan ersätter Vi med en bättre eller en lika god. Vet du inte att Gud har allt i Sin makt (106) Vet du inte att Gud äger herraväldet över himlarna och jorden? Ni har ingen beskyddare och ingen hjälpare utom Gud. (107) Eller vill ni rikta en sådan begäran till ert Sändebud som den som en gång riktades till Moses? Den som byter bort tro mot förnekelse har helt övergett den raka vägen. (108) Många efterföljare av äldre tiders uppenbarelsen önskar, [innerst drivna] av avund, att de kunde förmå er att förneka den tro som ni har antagit, och detta sedan

sanningen klargjorts för dem. Men förlåt dem och ha tålamod med dem, till dess att Gud tillkännager Sin vilja! Gud har allt i Sin makt. (109) Förrätta bönen och ge åt de nödställda! Det goda ni sänder framför er [till Domen] skall ni återfinna hos Gud; Gud ser vad ni gör. (110) OCH DE säger: "Ingen skall stiga in i paradiset som inte är jude" – eller "kristen". Det är vad de önskar och hoppas. Säg: "Lägg fram era bevis, om det ni säger är sant." (111) Nej, så förhåller det sig inte! De som med hela sitt väsen underkastar sig Guds vilja och som gör det goda och det rätta skall få sin fulla lön av sin Herre och de skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (112) Och judarna säger: "De kristna står på osäker grund", och de kristna säger: "Judarna står på osäker grund." Men alla läser de Skriften. Det som de säger är vad alla som saknar kunskap har sagt. Men på Uppståndelsens dag skall Gud döma mellan dem i [allt] det som de var oense om. (113) Vem är mer orättfärdig än den som förbjuder åkallan av Guds namn i Hans hus och vars mål det är att jämna dem med marken? De har inte rätt att stiga in där, om de inte fruktar [Honom]. De skall utstå skam och vanära i denna värld och hårda straff i det kommande livet. (114) Öst och väst tillhör Gud och vart ni än vänder er [finner ni] Guds anlete. Gud når överallt och Han vet allt. (115) Och de säger: "Gud har avlat en son." Stor är Han i Sin härlighet! Nej, allt i himlarna och på jorden tillhör Honom och allt böjer sig för Hans vilja. (116) Himlarna och jorden är Hans verk och när Han beslutar att något skall vara säger Han endast till det: "Var!" – och det är. (117) OCH DE som saknar kunskap säger: "Varför talar inte Gud till oss eller ger oss ett tecken?" Så sade deras föregångare; deras ord och deras hjärtan liknar varandra. Men Vi har gjort budskapen klara och tydliga för dem som [vill] övertygas. (118) Vi har förvisso sänt dig [Muhammad] med sanningen, som förkunnare av ett glatt budskap om hopp och som varnare, och du skall inte hållas ansvarig för dem som har helvetet till arvedel. (119) Men du kommer inte att vinna vare sig judarnas eller de kristnas välvilja, om du inte följer deras väg. Säg: "Guds vägledning är den enda sanna vägledningen." Sannerligen, om du skulle foga dig efter deras önsknings sedan du fått all den kunskap som kommit dig till del, skulle ingen kunna skydda dig mot Gud och ingen skulle komma till din hjälp. (120) [Några av] dem som Vi har skänkt Skriften läser den som den bör läsas; de har den [sanna] tron. Och de som förnekar den, de är förlorarna. (121) ISRAELITER! Minns Mina välgärningar mot er och hur Jag visade er sådan välvilja som Jag inte har visat något annat folk. (122) Och tänk på den Dag då ingen kan gottgöra vad en annan har brutit och ingen lösen kommer att tas emot och då alla förböner skall avvisas och ingen hjälp skall ges. (123) Och [minns att] Abraham sattes på prov av sin Herre och [att han] fullgjorde alla Hans befallningar. [Gud] sade: "Jag skall göra dig till ett föredöme för människorna."

Abraham frågade: "Och mina efterkommande?" [Gud] svarade: "Mitt löfte omfattar inte syndarna." (124) OCH [MINNS att] Vi gjorde Helgedomen till en samlingsplats för människorna och en fristad [för förföljda]. Välj därför platsen där Abraham [en gång] stod för er bön. Och Vi gav Abraham och Ismael uppdraget att rena Helgedomen för dem som skall vandra runt den, och för dem som där skall dra sig tillbaka i stillhet, och för dem som skall böja rygg och knän och falla ned på sina ansikten [i tillbedjan]. (125) Och då Abraham bad: "Herre, gör detta till ett tryggt land och ge dess folk - de bland dem som tror på Gud och den Yttersta dagen - de frukter de behöver för sitt uppehälle", sade [Gud]: "Och den som förnekar tron, honom skall jag skänka välstånd under någon tid; sedan skall jag överlämna honom åt Eldens straff - ett i sanning fasansfullt slut!" (126) Och när Abraham och Ismael lade grunden till Helgedomen [bad de:] "Herre! Tag nådigt emot vår [möda]! Du är den som hör allt, vet allt. (127) Herre! Gör att vi underkastar oss Din vilja och gör våra efterkommande till ett samfund av [människor] som underkastar sig Din vilja. Lär oss att förrätta vår andakt och tag emot vår ånger; Du är Den som går den ångerfulle till mötes, den Barmhärtige! (128) Herre! Låt ett sändebud uppstå bland dem, [en man] ur deras mitt - som framför till dem Dina budskap och undervisar dem i Skriften och i [profeternas] visdom och som renar dem [från avgudadyrkans synd]. Du är den Allsmäktige, den Allvise." (129) Vem utom den tanklöse, den lättsinnige, vänder ryggen åt Abrahams tro? [Abraham] som Vi har utvalt och upphöjt i denna värld och som i det kommande livet helt visst har sin plats bland de rättfärdiga. (130) När hans Herre sade till honom: "Underkasta dig Guds vilja!" svarade han: "Jag underkastar mig Guds, världarnas Herres vilja." (131) Och han gav sina söner, liksom [senare] Jakob, denna maning: "Söner! Gud [själv] har valt er tro; underkasta er därför Guds vilja innan döden överraskar er." (132) Ja, ni är själva vittnen till att Jakob, när han kände döden nalkas, sade till sina söner: "Vem skall ni dyrka när jag är borta?" Och de svarade: "Vi skall dyrka din och dina fäders, Abrahams, Ismaels och Isaks Gud, den Ende Guden, och vi underkastar oss Hans vilja." (133) Deras tid är förbi. De skall lönas efter vad de har gjort och ni skall lönas efter vad ni har gjort. Ni skall inte ställas till svars för deras handlingar. (134) OCH DE säger: "Bli jude" eller "Bli kristen, för att få rätt vägledning!" Säg: "Nej, [vi följer] Abrahams rena, ursprungliga tro, han som inte hörde till dem som dyrkar avgudar." (135) Säg: "Vi tror på Gud och på det som har uppenbarats för oss och det som uppenbarades för Abraham och Ismael och Isak och Jakob och deras efterkommande och det som uppenbarades för Moses och Jesus och för [de andra] profeterna av deras Herre; vi gör ingen åtskillnad mellan dem. Och vi har underkastat oss Hans vilja." (136) Och om de tror på det som är föremål för er tro, då har de i sanning funnit rätt väg; men om de vänder

om [och går en annan väg], då är de söndrare och sektbildare och Gud skall skydda dig mot dem. Han är Den som hör allt, vet allt. (137) Gud [själv] har färgat [vår tro] och vem ger färg bättre än Gud? Det är Honom vi tillber [och ingen annan]. (138) Säg [till judarna och de kristna]: "Vill ni tvista med oss om Gud, Han som är vår Herre likaväl som er Herre? Våra handlingar är våra och era handlingar är era. Vi tillber Honom med uppriktig tro. (139) Påstår ni att Abraham och Ismael och Isak och Jakob och deras efterkommande var judar eller kristna?" Säg: "Är det ni eller Gud som vet bäst? Vem är mer orättfärdig än den som undertrycker det vittnesbörd som han fått från Gud? Gud förbiser ingenting av vad ni gör." (140) Deras tid är förbi. De skall lönas efter vad de har gjort och ni skall lönas efter vad ni har gjort. Ni skall inte ställas till svars för deras handlingar. (141) TANKLÖSA människor skall säga: "Vad har förmått dem att ändra den böneriktning som de har följt till nu?" Säg: "Öst liksom väst tillhör Gud. Han leder den Han vill till den raka vägen." (142) Och Vi har gjort er till ett mittens samfund, för att ni skall stå som vittnen mot alla människor och Sändebudet vara vittne mot er. Den böneriktning som du [Muhammad] förut iakttog gav Vi dig enbart för att skilja dem som följer Sändebudet från dem som vänder honom ryggen. Detta har varit en svår [prövning] utom för dem som [i allt] vägleds av Gud. Det är rätt och rimligt att Gud inte låter er tro bli utan belöning; Gud är barmhärtig och ömmar för människorna. (143) Ofta har Vi sett dig [Muhammad] vända ansiktet mot himlen [i väntan på ledning], och Vi skall låta dig vända dig i en böneriktning som skall göra dig nöjd. Vänd alltså nu ditt ansikte mot den heliga Moskén; ja, var ni än befinner er, vänd era ansikten mot denna [Moské]. De som [förr] fick ta emot uppenbarelsen vet säkert att detta är ett sant [påbud] från deras Herre. Och Gud förbiser ingenting av vad de gör. (144) Men även om du gav dem som [i äldre tid] fick ta emot uppenbarelsen alla bevis, skulle de inte följa din böneriktning; du skall inte heller följa deras böneriktning. Några av dem iakttar en böneriktning, andra en annan. Ja, om du skulle foga dig efter deras önskningar, sedan du fått ta emot den kunskap som [nu] har kommit dig till del, skulle du sannerligen höra till de orättfärdiga. (145) De till vilka Vi [tidigare] skänkte uppenbarelsen vet detta lika noga som de känner sina barn, men det finns några bland dem som mot bättre vetande döljer sanningen. (146) Sanningen [är vad du har tagit emot] från din Herre; låt inga tvivel uppstå [om detta]! (147) Var och en har en riktpunkt som han vänder sig mot [i bönen]. Tävla därför med varandra om att göra gott. Var ni än befinner er skall Gud samla er [på Domens dag]; Gud har allt i Sin makt. (148) Var du än har börjat din färd, vänd därför ditt ansikte mot den heliga Moskén - detta är din Herres sanna ord. Gud förbiser ingenting av vad ni gör. (149) Ja, var du än har börjat din färd, vänd ditt ansikte mot den heliga Moskén.

Var ni än befinner er, vänd er mot denna [Moské], så att inga människor får anledning att tvista med er – utom de som har onda avsikter. Oroa er inte [för vad de har i sinnet]; nej, frukta Mig! Då skall Jag ge er Min fulla välsignelse så att ni skall kunna följa den raka vägen. (150) Och så har Vi [gett er Vår välsignelse] när Vi sände till er ett sändebud ur er egna led, för att framföra Våra budskap till er och rena er [från avgudadyrkan och all annan synd] och undervisa er i Skriften och [profeternas] visdom och lära er vad ni inte visste. (151) Och bevara Mig i minnet, så skall Jag minnas er; var Mig tacksam och förneka Mig inte! (152) TROENDE! Sök med tålmod [Guds] hjälp i bönen! Gud är sannerligen med de tålmodiga, de som håller ut. (153) Och säg inte om dem som stupar [i strid] för Guds sak: "De är döda." Nej, de lever, fastän ni inte är medvetna om detta. (154) Vi skall helt visst låta er utstå prövningar genom fruktan, hungersnöd, förlust av egendom och liv och frukten [av ert arbete]. Förkunna för de tålmodiga och uthålliga ett glatt budskap – (155) för dem som när de drabbas av olycka och motgång säger: "Vi tillhör Gud och till Honom skall vi återvända" – (156) [förkunna för dem] att deras Herre skall välsigna dem och innesluta dem i Sin nåd; det är de som är rätt vägleda. (157) As-Safa och Al-Marwah hör till Guds symboler. Den som beger sig till Helgedomen för den större eller den mindre vallfärden och då vill vandra fram och tillbaka mellan dem gör därför ingenting klandervärdt. Och den som av fri vilja gör en god handling utöver vad plikten bjuder [skall finna att] Gud, som har kunskap om allt, erkänner [Sina tjänares] förtjänster. (158) DE SOM döljer de vittnesbörd och den vägledning som Vi genom uppenbarelser har gett dem och som Vi har klargjort för människorna i Skriften, skall förbannas och fördömas av Gud och [alla] som kan döma skall förbanna och fördöma dem, (159) dem undantagandes som visar ånger och gör bot och bättring och klarlägger [sanningen]; deras ånger vill Jag ta emot – ja, Jag är Den som går den ångerfulle till mötes, den Barmhärtige. (160) Men de som envist förnekar sanningen och dör som förnekare, över dem faller Guds och änglarnas och alla människors fördömmelse. (161) Under denna [fördömmelse] skall de förbli; deras straff skall inte lindras och de skall inte beviljas uppskov. (162) ER GUD är den Ende; det finns ingen annan gud än Han, den Nåderike, den Barmhärtige. (163) I skapelsen av himlarna och jorden, i växlingen mellan natt och dag, i skeppen som plöjer haven [lastade] med det som är till nytta för människorna, i regnet som Gud sänder ned och därmed ger nytt liv åt den jord som varit död och låter djur av alla de slag befolka den och i vindarnas och molnens rörelser, drivna mellan himmel och jord i bestämda banor – [i allt detta] ligger förvisso budskap till dem som använder sitt förstånd. (164) Ändå finns det människor som sätter upp medgudar vid Guds sida och ägnar dem en sådan kärlek som [bör] ägnas Gud. Men de

troendes kärlek till Gud är starkare. Om bara dessa syndare kunde se – som de skall se när de står [inför] straffet – att all makt tillhör Gud och att Gud straffar med stränghet! (165) De som hade efterföljare skall då ta avstånd från efterföljarna och [dessa] kommer att se straffet [framför sig] och banden mellan dem har slitits; (166) och efterföljarna skall säga: "Om vi ändå kunde finna en väg tillbaka! Då skulle vi ta avstånd från dem liksom de nu tagit avstånd från oss." Så skall Gud låta dem se sina handlingar [i deras rätta ljus] och de skall känna [ånger och] grämselse. Men de kan inte rädda sig undan Elden. (167) MÄNNISKOR! Ät av det som jorden ger och som är tillåtet och hälsosamt, och följ inte i Djävulens spår; han är sannerligen er svurne fiende. (168) Han uppmuntrar er [att begå] onda och skamlösa handlingar och [uppmanar er] att påstå om Gud sådant som ni inte kan veta något om. (169) Men när de uppmanas att följa de [regler] som Gud har uppenbarat, svarar de: "Vi följer dem som våra förfäder följde." – Men om deras förfäder inte använde sitt förstånd och saknade vägledning (170) De som vägrar att lyssna till sanningen kan liknas vid [får] som hör [herdarnas] rop utan att förstå vad de betyder. Eftersom de inte använder sitt förstånd [förblir de] döva, stumma och blinda. (171) Troende! Ät av de goda ting som Vi skänker er för ert uppehälle och tacka Gud, om det är Honom ni [vill] dyrka. (172) Vad Han har förbjudit er är kött av självdöda djur, blod och svinkött och sådant som offrats åt en annan än Gud. Men den som [av hunger] tvingas [att äta sådant] – inte den som av trots överträder [förbuden] eller som går längre [än hungern driver honom] – begår ingen synd. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (173) DE SOM döljer något av Guds uppenbarelser och säljer det för en ynkelig slant fyller bara sin buk med eld. Gud skall inte tala till dem på Uppståndelsens dag och inte rena dem [från synd]. Ett plågsamt straff väntar dem. (174) Dessa är de som har bytt bort vägledning mot villfarelse och förlåtelse mot straff. Vilken iver visar de inte att pröva på Eldens plåga! (175) [De skall straffas] därför att det är Gud som i Skriften uppenbarar sanningen, och de som sätter sin mening emot Skriften har drivit sitt motstånd [mot Gud och Profeten] för långt. (176) Fromheten består inte i att ni vänder ansiktet mot öster eller väster. Sann fromhet äger den som tror på Gud och den Yttersta dagen och änglarna och uppenbarelsen och profeterna och som ger [av] det han äger – vilket pris han än sätter på detta – till de anhöriga, de faderlösa och de behövande, till vandringsmannen och tiggarna och för att friköpa människor ur fångenskap och slaveri och som förrättar bönen och erlägger allmoseskatten och som håller sina löften och som med tålmod bär lidande och motgång och som håller stånd i farans stund. De har visat att deras tro är sann; de fruktar Gud. (177) TROENDE! I fall av blodsutgjutelse skall [regeln om] rättvis vedergällning gälla för er: den frie mannen [skall

stå till svars] för [dråp på] en fri man, slaven för [dråp på] en slav, kvinnan för [dråp på] en kvinna. Och om en broder till honom vill efterskänka en del [av gärningsmannens skuld], skall en uppgörelse ingås i vederbörliga former och frågan om erläggande av skadestånd lösas i godo. Denna [regel] är en nåd från er Herre för att lätta era bördor. Den som hädanefter bryter lagen har därför ett plågsamt straff att vänta. (178) I [stadgandet om] rättvis vedergällning har ni fått [ett skydd för ert] liv; [lägg märke till detta] ni som har förstånd! – Kanske fruktar ni [och tackar] Gud. (179) NÄR NÅGON bland er känner döden nalkas och han efterlämnar förmögenhet, skall han upprätta testamente till förmån för föräldrar och anhöriga enligt god sed; detta är en plikt för alla som fruktar Gud. (180) Om [testamentet] ändras efter att ha blivit uppläst, faller skulden för detta uteslutande på dem som gjort ändringen. Gud hör allt, vet allt. (181) Men om någon, som tror att testamentsgivaren av misstag eller avsiktligt avvikit från vad som är rätt och rimligt, då får till stånd en förlikning mellan arvtagarna, begår han ingen orätt. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (182) TROENDE! Det är en plikt för er att fasta, liksom det var en plikt för dem som levde före er – kanske skall ni frukta Gud. (183) [Fastan skall vara] ett begränsat antal dagar. Men den av er som är sjuk eller på resa [skall fasta senare] under motsvarande antal dagar och de som har möjlighet skall som offer ge en nödställd att äta. Och den som självmant gör gott utöver vad plikten bjuder, [skall finna att] detta kommer honom själv till godo. Och fastan är för ert väl – om ni visste [hur mycket gott den tillför er]! (184) För att ge människorna vägledning [inleddes] i månaden Ramadan uppenbarelse av Koranen i vilken vägledningen klargörs och en måttstock ges med vilken rätt kan mätas och skiljas från orätt. Den av er som ser månens nytändning skall fasta månaden ut. Men den som är sjuk eller [stadd] på resa [skall fasta därefter] under motsvarande antal dagar. Gud vill göra det lätt – inte tungt – för er. Håll [fastan under den föreskrivna] perioden och pris Gud som har väglett er – kanske skall ni visa [Honom] tacksamhet. (185) NÄR MINA tjänare frågar dig om Mig då Jag är nära; Jag besvarar den bedjandes bön, när han ber till Mig. Och uppmana dem att svara när Jag kallar och att tro på Mig – kanske skall de ledas på rätt väg. (186) NATTETID under fastan är det tillåtet för er att komma nära era hustrur. De är en klädnad för er och ni är en klädnad för dem. Gud vet att ni här misstog er och Han vänder Sig till er i Sin barmhärtighet och befriar er från denna börda. Det är rätt om ni ligger hos dem och söker det som Gud har anvisat åt er; och ni får äta och dricka till dess den vita strimman av gryningsljuset kan urskiljas mot nattens mörker. Återuppta då fastan och håll den tills natten faller på. Men undvik beröring med dem då ni drar er tillbaka till moskén för meditation. (187) INKRÄKTA inte utan fog på varandras egendom och erbjud inte domarna förmåner för att med orätt, i

fullt medvetande [om vad ni gör], tillskansa er något av andras egendom. (188) DE FRÅGAR dig om innebörden av månens nytändning. Säg: "Den visar människorna tidpunkten då [vissa skyldigheter skall fullgöras] och [tiden för] vallfärden." Det är inte fromhet att stiga in i ett hus genom [en dörr på] dess baksida; nej, fromhet visar den som fruktar Gud. Stig därför in i husen genom [den främre] dörren och frukta Gud – kanske skall det gå er väl i händer. (189) KÄMPA för Guds sak mot dem som för krig mot er, men var inte de första som griper till vapen; Gud älskar sannerligen inte angripare. (190) Och döda dem då var ni än möter dem och fördriv dem från de platser varifrån de har fördrivit er; ja, förtryck är ett värre ont än döden. Kämpa inte mot dem i den heliga Moskéns närhet, om de inte själva tar upp striden där; men kämpar de mot er [där], så döda dem. Det är förnekarnas lön. (191) Men om de lägger ned vapnen [skall de se att] Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (192) Och kämpa mot dem till dess allt förtryck upphör och all dyrkan kan ägnas Gud. Om de då slutar [strida] skall alla fientligheter upphöra utom [mot] de orättfärdiga [som vill kämpa vidare]. (193) Kämpa [likaså] under den helgade månaden om ni blir angripna – vid brott mot gudsfreden skall [lagen om] rättvis vedergällning tillämpas. Om därför någon angriper er, har ni rätt att angripa honom så som han har angripit er; men frukta Gud och var förvissade om att Gud är med de gudfruktiga. (194) Ge ert bidrag [till kampen] för Guds sak och låt inte era egna händer medverka till er undergång. Och gör gott – Gud älskar dem som gör det goda och det rätta. (195) OCH FULLGÖR vallfärden, såväl den större som den mindre, till Guds ära; men om omständigheterna hindrar er [att fullfölja den], ge då vad ni har möjlighet att ge som offergåva. Och raka inte huvudet förrän offret har skett; men för den av er som är sjuk eller har en huvudskada, får offret bestå i fasta, allmosor eller [annan] religiös handling. Den som inte är i fara [och är frisk] och som vill ta tillfället i akt att efter den mindre vallfärden fullgöra den större, skall ge vad han förmår som offergåva; och den som inte ser sig i stånd [till detta] skall fasta tre dagar under vallfärden och sju efter hemkomsten, inalles tio fulla [dagar]. Allt detta gäller dem som inte är bosatta i den heliga Moskéns närhet. Och frukta Gud! Ni skall veta att Guds straff är ett strängt straff. (196) Vallfärden [skall fullgöras under] de kända månaderna. Den som då beger sig i väg skall så länge vallfärden varar avhålla sig från intim samvaro med kvinnor, grovt tal samt tråtor och tvister. Gud vet det goda ni gör. För med er det som ni kan ha behov av, men den bästa vägkosten är gudsfuktan. Och frukta Gud, ni som har förstånd! (197) Om ni [under vallfärden] önskar med er Herres nåd uppnå någon fördel, kan ni inte klandras för detta. Och när ni skyndar fram från Arafat i den stora strömmen [av pilgrimer], åkalla Gud [då ni gör halt] på den helgade platsen och minns hur Han gav er

vägledning, då ni hade gått vilse. (198) Gå därefter vidare med människoströmmen och be om Guds förlåtelse för era synder. Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (199) Och när ni har fullgjort de [föreskrivna] riterna, minns då Gud liksom ni minns era fäder, ja, minns Honom med djupare, innerligare känsla. Det finns människor som ber: "Herre! Ge oss det goda i detta liv!" och de skall inte ha någon del i det eviga livets goda. (200) Och det finns de som ber: "Herre! Ge oss det goda i detta liv och det eviga livets goda och förskona oss från Eldens plåga!" (201) De skall få sin del [av det eviga livets goda] efter vad de har förtjänat med sina handlingar. Gud är snar att kalla till räkenskap. (202) Och prisa Gud under de [tre] fastställda dagarna; men den som beger sig iväg efter två dagar begår ingen synd och om någon stannar längre begår han [heller] ingen synd, om han fruktar [Gud i allt]. - Ja, frukta Gud [ni alla] och var förvissade om att ni skall samlas åter till Honom. (203) DET finns den typ av människa vars tal om jordiska ting du gärna [lyssnar till]; han tar Gud till vittne på sitt hjärtas [goda uppsåt], men han är den hätskaste motståndare i tvister. (204) När han lämnar [dig] ägnar han sig åt att störa ordningen på jorden och sprida sedefördärv och att skövla gröda på rot och frukterna av [människornas] mödor. - Och Gud är inte vän av oordning och sedernas fördärv. - (205) Och när någon uppmanar honom att frukta Gud, driver hans högmod honom ut i ytterligare synd. Helvetet är gott nog för honom - detta eländiga vilorum! (206) Det finns också den människa som är beredd att offra sig själv för att vinna Guds välbehag. - Gud ömmar för Sina tjänare. (207) Troende! Ge er hän åt Gud i hel och full underkastelse [under Hans vilja] och följ inte i Djävulens fotspår - han är er svurne fiende. (208) Men om ni skulle förlora fotfästet sedan ni fått se de klara vittnesbörden, skall ni veta att Gud är allsmäktig, vis. (209) Vill de kanske vänta till dess Gud visar Sig för dem med änglarna under molnens trönhimmel? Men [när detta sker] har Guds plan fullbordats och allt har gått tillbaka till Gud. (210) Fråga Israels barn hur många klara budskap Vi har gett dem! Om någon förvränger de budskap som Gud i Sin nåd har skänkt honom, [skall han få erfara att] Gud straffar med stränghet. (211) Förnekarna av sanningen, som gör narr av de troende, har fått se det jordiska livets lockelser i ett förskönande ljus. Men de gudfruktiga skall ha rang högt över dem på Uppståndelsens dag. Gud ger Sitt goda i överflöd till den Han vill. (212) MÄNNISKORNA utgjorde en gång ett enda samfund, [men då splittring uppstod] sände Gud profeterna som förkunnare av ett glatt budskap om hopp och som varnare, och med dem [sände Han] uppenbarelsen med sanningen för att avgöra de frågor som människorna blivit oense om. [Uppenbarelsens] mottagare blev oense om dess innehåll först sedan de hade nåtts av de klara vittnesbörden - av inbördes ovilja och avund. Men Gud vägledde de troende i det som de med

Hans tillåtelse hade kommit till skiljaktiga meningar om – Gud leder den Han vill till en rak väg. (213) Tror ni att ni skall få stiga in i paradiset utan att först ha gått igenom detsamma som de som levde före er? Olycka och motgång drabbade dem och skakade dem i grunden, så att sändebudet och de som följde honom i tron utropade: "När skall hjälpen [komma] från Gud?" Men Guds hjälp är [alltid] nära! (214) DE FRÅGAR dig vad de bör ge åt andra. Säg: "Det goda ni vill ge skall ni ge till era föräldrar och närmaste anhöriga och till de faderlösa och de behövande och till vandringsmannen. Gud har kännedom om det goda ni gör." (215) DET ÄR en plikt för er att strida och detta är förhatligt för er. Men det kan hända att något är er förhatligt och [ändå] är detta ett gott för er; och det kan hända att ni älskar något och [ändå] är detta ett ont för er – Gud vet, men ni vet inte. (216) De frågar dig om [det är tillåtet] att strida under den helgade månaden. Säg: "Att strida under denna månad är en svår [synd]. Men inför Gud är det en ännu svårare [synd] att spärra vägen till Gud [för andra] och att förneka Honom och [att vägra människorna tillträde till] den heliga Moskén och att jaga bort de troende därifrån. Förtryck är ett värre ont än döden." (217) De som har blivit troende och har övergett ondskans rike och som strävar och kämpar för Guds sak [har skäl att] hoppas på Guds barmhärtighet – Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (218) DE FRÅGAR dig om rusdrycker och spel om pengar. Säg: "Det ligger svår synd i bådadera men [också] något som kan vara människan till nytta. Det onda de medför är dock större än den nytta de kan ge." Och de frågar dig vad de bör ge åt andra. Säg: "Det som överstiger vars och ens behov." Så klargör Gud [Sina] budskap för er för att ni skall tänka över dem (219) vad gäller både detta liv och det eviga livet. Och de frågar dig hur [de bör handla gentemot] de faderlösa. Säg: "Att göra det som är till deras nytta är det bästa." Och om ni förvaltar deras egendom tillsammans med er egen, [minns då att] de är era bröder; Gud skiljer mellan den som försämrar och den som förbättrar och om Gud så ville, kunde Han lägga på er tunga bördor. Gud är allsmäktig, vis. (220) TAG inte till hustrur kvinnor som dyrkar avgudar förrän de blivit troende – en troende [Guds] tjänarinna är helt visst bättre än en som dyrkar avgudar, hur tilldragande ni än finner henne. Och gift inte bort era döttrar med män som dyrkar avgudar förrän de blivit troende – en troende [Guds] tjänare är helt visst bättre än en avgudadyrkare, hur förträfflig ni än finner honom. Sådana [människor] inbjuder till Elden, men Gud inbjuder till paradiset och att genom Hans nåd söka syndernas förlåtelse. Och Han klargör Sina budskap för människorna för att stämma dem till eftertanke. (221) OCH DE frågar dig om [kvinnans] månadsblödning. Säg: "Detta är ett ömtåligt och smärtsamt tillstånd. Håll er därför borta från kvinnorna under deras period och kom inte nära dem förrän de är rena; men när de har renat sig ta dem då till er, så som Gud

har befallt er.” Gud älskar dem som vänder tillbaka till Honom i ånger [om de har syndat] och Han älskar dem som vill rena sig. (222) Era hustrur är för er [som] en åker; beträd därför er åker, när och som ni önskar – men sörj [först] för era själar. Frukta Gud och var förvissade om att ni skall möta Honom. Och förkunna för de troende hoppets budskap. (223) GÖR INTE Gud till måltavla för era eder så att ni [i Hans namn] hindrar er själva från att göra gott och frukta Gud och att medla i tvister mellan människor. Gud hör allt, vet allt. (224)

Gud bestraffar er inte för obetänksamma eder, men Han ställer er till svars för ert innersta [uppsåt]. Gud är mild och överseende. (225) Den som [vill skiljas från sin hustru och] går en ed att han inte skall komma nära henne, skall iaktta fyra månaders väntetid. Om han [bryter eden och] går tillbaka [till hustrun], är Gud förlåtande, barmhärtig. (226) Men vidhåller han beslutet att skiljas [bör han tänka på att] Gud hör allt, vet allt. (227) I fall av skilsmässa skall kvinnan iaktta en väntetid omfattande tre månadsblödningar [innan hon får ingå nytt äktenskap] och det är inte tillåtet för henne – om hon tror på Gud och den Yttersta dagen – att dölja vad Gud har skapat i hennes sköte. Mannen har full rätt att låta [skilsmässan återgå och] hustrun återvända, om han önskar förlikning. Hustrun har, som sig bör, rättigheter [mot mannen] motsvarande [dem han har] mot henne; hans [rätt] ligger dock ett steg framför hennes. Gud är allsmäktig, vis. (228) Skilsmässa [får återkallas] två gånger; därefter skall makarna återuppta samlivet i hedersamma former eller äktenskapet upplösas i godo. Det är inte tillåtet för er att återta något av det ni har gett er hustru om inte båda parterna fruktar att inte kunna iaktta de av Gud [fastställda] gränserna. Om ni alltså fruktar att inte kunna iaktta de gränser som Gud [fastställt], kan inget klander riktas mot någon av makarna, om hustrun för att göra sig fri avstår något [till mannen]. Överträd inte de gränser som Gud [har fastställt] – de som överträder de av Gud [fastställda] gränserna är syndare. (229) Om mannen [oåterkalleligen] skiljer sig från sin hustru, är det sedan inte tillåtet för honom att ta henne tillbaka, om hon inte först ingått äktenskap med en annan man. Skiljer sig denne därefter från henne, kan klander inte riktas mot någon av parterna [i det första äktenskapet] om de återgår till varandra, såvida de tror att de kan iaktta de av Gud [fastställda] gränserna. Dessa är Guds gränser som Han klargör för de insiktsfulla. (230)

Då ni har skilt er från er hustru och hennes vänteperiod närmar sig slutet, skall ni antingen ta henne tillbaka eller också ge henne fri, allt enligt god sed. Men ni får inte hålla henne kvar mot hennes vilja för att skada henne. Den som handlar så begår orätt mot sig själv. Tro inte att Guds budskap är något ni kan skämta om! Minns Guds godhet mot er och vad Han har

uppenbarat för er av Skriften och visdomen i Hans varningar. Frukta därför Gud! Ni skall veta att Gud har kunskap om allt! (231) Om någon har skilt sig från sin hustru och hennes väntetid har löpt ut, får ingen hindra henne att återgå till sin man, om de kommit överens om detta enligt skick och sed. Detta är en varning till dem av er som tror på Gud och den Yttersta dagen. På detta sätt visar ni ett rent och hederligt sinnelag. Gud vet, men ni vet inte [vad som är bäst för er]. (232) Modern skall ge sina barn di under två hela år, om [föräldrarna] önskar en full amningsperiod. Och barnets fader är skyldig att svara för moderns uppehälle och kläder enligt skick och sed. På ingen skall läggas en tyngre börda än han kan bära. Barnet skall inte bli en förevändning för att skada vare sig modern eller barnets fader. Samma [skyldigheter vilar] på [faderns] arvinge. Föräldrarna skall inte klandras om de i samråd beslutar att skilja barnet från modern. Och om ni beslutar lämna era barn till en fostermor skall ni inte klandras för detta, förutsatt att ni sörjer som sig bör för barnets säkerhet och välfärd. Och frukta Gud och tänk på att Gud ser vad ni gör. (233) När någon av er dör och efterlämnar hustrur, skall de iaktta en väntetid av fyra månader och tio dagar [innan de får ingå nytt äktenskap]. När denna period löpt ut, [råder de sig själva och] ingen skall klandras för vad de företar sig inom ramen för vad som är god sed. Gud är väl underrättad om vad ni gör. (234) Ni kan inte klandras om ni låter [sådana] kvinnor förstå att ni vill ingå äktenskap med dem eller om ni i tysthet hyser [sådana avsikter] – Gud vet vad ni vill säga dem – men ingå inga tysta överenskommelser med dem och säg inte till dem annat än vad som är passande och hedersamt. Men fatta inte beslut om äktenskapskontraktet före utgången av den föreskrivna [väntetiden]. Var förvissade om att Gud känner era innersta tankar och var på er vakt! Men ni bör veta, att Gud är mild och överseende. (235) Ni gör ingenting klandervärdt om ni skiljer er från en kvinna, om ni ännu inte har rört henne och inte heller bundit er för brudgåvan. Men ge henne skälig ersättning – den förmögne vad han förmår och den som lever i små omständigheter vad han förmår. Detta är en plikt för dem som vill göra det goda och det rätta. (236) Och om ni skiljer er från en kvinna som ni inte har rört men brudgåvan redan har fastställts, ge henne då hälften av det fastställda beloppet, om hon inte avstår [från sin rätt] eller den som har äktenskapskontraktet i sin hand avstår [från att kräva sin rätt]. Att avstå [från att kräva sin rätt] ligger gudsfruktan nära. Och glöm inte att ni bör vara frikostiga mot varandra. Gud ser vad ni gör. (237) FÖRRÄTTA regelbundet [de dagliga] bönerna och [särskilt] den bön som har en central plats och res er i from ödmjukhet inför Gud. (238) Om ni hotas av fara kan bönen förrättas under marsch eller ritt, och när ni åter är i säkerhet, åkalla då Gud så som Han lärde er när ni var okunniga. (239) OM

NÅGON av er vid sin död efterlämnar hustrur skall de i testamentariskt förordnande tillförsäkras försörjning [ur kvarlåtenskapen] under ett år med rätt för dem att under denna tid bo kvar [i hemmet]. Om de [ändå] lämnar det skall ingen klandras för vad de företar sig inom ramen för vad som är god sed. Gud är allsmäktig, vis. (240) Även frånskilda kvinnor har rätt till skäligt underhåll. Detta är en plikt för de gudfruktiga. (241) Så klargör Gud Sina budskap för er; kanske skall ni använda ert förstånd. (242) HAR DU inte hört om dem som i tusental flydde från sina hem för att undkomma ett dödligt hot? Gud lät döden skörda dem, men därefter återkallade Han dem till livet. Ja, Guds nåd flödar sannerligen över människorna, men de flesta människor är otacksamma. (243) Kämpa därför för Guds sak; ni skall veta att Gud hör allt, vet allt. (244) Vem ger Gud ett lån av goda gärningar, som Han återbetalar med mångdubbla värdet? Gud tar och Gud ger och till Honom skall ni föras åter. (245) DU HAR nog hört om de äldste i Israel efter Moses tid, som sade till en av sina profeter: "Låt oss få en konung, så skall vi kämpa för Guds sak." Profeten sade: "Kanske skulle ni neka att kämpa om ni fick [en sådan] befallning." De svarade: "Varför skulle vi inte kämpa för Guds sak, vi som har fördrivits från våra hem och [skilts] från våra barn?" Men när de befalldes att kämpa, drog de sig undan – alla utom ett fåtal. Gud vet vilka de orättfärdiga är. (246) Deras profet sade till de äldste: "Gud har nu sänt Saul som skall vara er konung." De svarade: "Hur skulle han kunna härska över oss? Vi har bättre rätt till makten än han; och dessutom saknar han rikedomar." Profeten svarade: "Gud har valt honom framför er och har skänkt honom omfattande kunskaper och stor fysisk styrka. Gud ger Sin makt åt den Han vill; Gud når överallt och Han vet allt." (247) Och deras profet sade till dem: "Tecknet på hans [rättmätiga] makt är att [förbundets] ark skall återlämnas till er med en gåva från er Herre av djupt inre lugn och det som ännu består, buret av änglarna, av det som Moses och Aron och dem som stod dem nära har efterlämnat. Helt visst ligger det för er ett tecken i detta, om ni är troende." (248) Och när Saul drog ut med sin armé sade han: "Gud kommer att sätta er på prov vid [övergången av] en flod; den som dricker av flodens vatten skall inte höra till de mina, men den som avhåller sig från att smaka det skall räknas till de mina; och den som bara dricker en handfull skall inte [avvisas]." Men de drack [sitt lystmäte] av vattnet, alla utom ett fåtal. När Saul och de som var med honom i tron hade gått över floden, sade de andra: "I dag är vi inte starka nog [att kämpa] mot Goliat och hans män." [Men] de som trodde på mötet med Gud [i nästa liv], sade: "Hur ofta har inte en liten skara besegrat en stor armé med Guds vilja! Gud är med dem som står fasta [i prövningen]." (249) Och när de stod öga mot öga med Goliat och hans styrkor, bad de: "Herre! Ge oss kraft att hålla stånd och gör oss stadiga på foten och låt

oss segra över dessa förnekare av sanningen!" (250) Och med Guds vilja besegrade de dem och drev dem på flykten. Och David dödade Goliat och Gud gav honom makt och visdom och all den kunskap Han ville. Och om Gud inte höll tillbaka [vissa] människor med andra [som redskap], skulle jorden helt visst fördärvas. Men Gud låter nåden flöda över hela Sin skapelse. (251) ALLT detta är Guds budskap som Vi förmedlar till dig och med dem sanningen; ja, helt visst är du en av [Våra] utsända. (252) Några av dessa sändebud [om vilka Vi har berättat för dig] har Vi gett företräde framför de andra. Bland dem finns den som Gud [själv] talade till, och några har Han satt ännu högre. Jesus, Marias son, skänkte Vi klara bevis och Vi stärkte honom med helig ande. Om Gud hade velat skulle de slakten som följde dem inte ha stridit med varandra efter att ha nåtts av dessa klara bevis. Men de kom att omfatta skilda meningar - några trodde, andra framhårdade i otro. Om Gud hade velat, skulle de inte ha stridit med varandra; men Gud gör vad Han vill. (253) TROENDE! Ge av vad Vi har skänkt er för er försörjning innan en Dag kommer då allt köpsläende är förbi, då ingen vänskap [består] och inga förböner [tas emot]. De som förnekar sanningen är svåra syndare. (254) GUD - det finns ingen gud utom Han, den Levande, skapelsens evige Vidmakthållare. Slummer överraskar Honom inte och inte heller sömn. Honom tillhör allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär. Vem är den som vågar tala [för någon] inför Honom utan Hans tillstånd? Han vet allt vad [människor] kan veta och allt som är dolt för dem och av Hans kunskap kan de inte omfatta mer än Han tillåter. Hans allmakts tron omsluter himlarna och jorden. Att värna och bevara dem är för Honom ingen börda. Han är den Höge, den Härlige. (255) TVÅNG skall inte förekomma i trosfrågor. Vad som är rätt handlande är nu klart skilt från fel och synd. Den som förnekar de onda makterna och som tror på Gud, har sannerligen vunnit ett säkert fäste som aldrig ger vika. Gud hör allt, vet allt. (256) Gud är de troendes Beskyddare. Han leder dem ut ur mörkret till ljuset. Men de som förnekar sanningen har onda makter till beskyddare som leder dem ut ur ljuset till mörkret. De har Elden till arvedel och där skall de förbli till evig tid. (257) HAR DU inte hört om den man som tvistade med Abraham om hans Herre? - Gud hade skänkt honom kunglig makt och myndighet. - Och Abraham sade: "Min Herre är Den som skänker liv och skänker död." [Kungen] svarade: "Jag skänker liv och jag skänker död!" Då sade Abraham: "Gud låter solen gå upp i öster; låt den då gå upp i väster!" Och [kungen], som förnekade sanningen, blev förstummad av häpnad. - Gud vägleder inte de orättfärdiga. (258) Eller [- ett annat exempel på dem som förnekar Guds Allmakt -] om mannen som färdades förbi en stad som hade jämnats med marken och utropade: "Hur skulle Gud kunna ge liv åt denna [döda stad]?" Och Gud lät honom dö och förbli död i hundra år. Därefter väckte Han

honom till liv och frågade: "Hur länge har du varit borta?" Han svarade: "Jag har varit borta en dag eller en del av en dag." [Gud] sade: "Nej, du har varit borta i hundra år. Men se på din mat och din dryck, som inte har fördärvats, och se på din åsna - Vi har velat göra dig till ett tecken för människorna - och se [nu] hur Vi ger liv åt de döda benen och sedan klär dem med kött." Och när allt detta stod klart för honom, sade han: "[Nu] vet jag att Gud har allt i Sin makt." (259) [Minns också] Abraham som sade: "Herre! Visa mig hur Du återuppväcker de döda." [Gud] frågade: "Tror du då inte?" [Abraham] svarade: "Jo, jag tror, men jag vill att mitt hjärta skall få ro." [Och Gud] sade: "Tag fyra [slag av] fåglar och lär dem att känna din röst. Sätt så ut dem, några på varje berg [runt omkring], och ropa sedan på dem, så skall de genast återvända till dig. Och var förvissad om att Gud är allsmäktig, vis." (260) DE SOM ger av vad de äger för Guds sak kan liknas vid sädeskorn som ger sju ax och vart ax bär hundra korn. Gud mångdubblar avkastningen för den Han vill; Gud når överallt och Han vet allt. (261) De som ger av vad de har för Guds sak och som inte låter gåvan följas av [stora ord om] frikostighet eller [uttryck] som sårar, skall få sin lön av sin Herre och de skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (262) Ett vänligt ord och förståelse [för tiggarens elände] är bättre än en gåva, följd av förolämpningar. Gud är Sig själv nog och [behöver inte gåvan]; Han är mild och överseende. (263) Troende! Beröva inte era gåvor deras värde genom [tal om] frikostighet eller genom [ord] som sårar, som den som ger av vad han äger för att ses [och berömmas] av människor och som inte tror på Gud och den Yttersta dagen. Han kan liknas vid en berggrund täckt av [ett tunt lager] jord; ett slagregn faller och sköljer bort allt inpå nakna berget. [Sådana människor] uppnår ingenting med det som de har åstadkommit. Gud leder inte dem som förnekar sanningen. (264) Men de som ger av vad de äger för att vinna Guds välbehag och för att stärka sin själ kan liknas vid en trädgård, anlagd på en kulle, som om ett slagregn drabbar den ger dubbel skörd och om den undgår slagregn [får glädjas åt] milt duggregn. Gud ser vad ni gör. (265) Skulle någon av er önska att han hade en trädgård med dadelpalmer och vinstockar, vattnad av bäckar, [en trädgård] som ger honom alla slag av frukter, och att han, redan böjd av ålder och omgiven av minderåriga barn, [måste uppleva att] den drabbades av en glödhet virvelstorm och helt förbrändes? Så förtydligar Gud för er [Sina] budskap för att stämma er till eftertanke. (266) Troende! Ge av de goda ting som ni förvärvar och av det som Vi låter jorden frambringa åt er, och leta inte fram - för att ge bort det - det sämsta som ni själva inte skulle ta emot annat än med förbundna ögon. Ni bör veta att Gud är Sig själv nog och att allt lov och pris tillkommer Honom. (267) Djävulen hotar er med fattigdom och uppmanar er att begå skamlösa handlingar, men Gud lovar er Sin förlåtelse och Sin

nåd. Gud når överallt och Han vet allt. (268) Han skänker visdom åt den Han vill, och den som har fått visdom har fått den dyrbaraste gåva. Men ingen ägnar detta eftertanke utom de som har förstånd. (269) Gud har full kännedom om det som ni ger åt andra och det som ni [högtidligen] lovar att ge. Och de orättfärdiga [som inte bistår de behövande] skall ingen hjälpa [att undkomma straffet]. (270) Om ni ger så att andra ser det är det gott och väl; men om ni hjälper de fattiga i tysthet är det bättre för er – med detta kan ni nämligen få göra bot för några av era dåliga handlingar. Gud är väl underrättad om allt vad ni gör. (271) Det är inte din uppgift [Muhammad] att förmå människor att följa den raka vägen. Nej, Gud vägleder dem Han vill. Allt det goda ni ger är för ert eget bästa, såvida ni ger det enbart för att vinna Guds välbehag. Ja, för det goda ni ger skall ni få fullt vederlag, och ingen orätt skall tillfogas er. (272) [Ge] till de behövande som så ger sig hän åt arbetet för Guds sak att de inte har möjlighet att gå ut i världen [för att söka sitt levebröd]. På grund av deras försynta uppträdande kan den tanklöse tro att de inte lider brist. Men du skall känna igen dem på deras sätt: de besvärar inte andra med efterhängset tiggeri. Gud har full kännedom om det goda som ni skänker dem. (273) De som ger av vad de äger, nattetid eller under dagen, i tysthet eller öppet i allas åsyn, skall få sin lön av sin Herre och de skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (274) DE SOM livnär sig på ocker skall uppstå [till Domen] lika ostadiga på benen som den som Djävulen med sin beröring slagit med vansinne. De säger nämligen: "Handel är inte annorlunda än ocker." Men Gud har förklarat handel lovlig och förbjudit ocker. Den som efter att ha fått kunskap om Guds allvarliga varning upphör att bedriva ocker får behålla vad han dessförinnan vunnit, men Gud skall fälla den slutliga domen över honom. Och de som faller tillbaka i denna synd har Elden till arvedel och där skall de förbli till evig tid. (275) Gud utplånar vinsten av ockret men låter allmosornas värde växa. Gud är inte vän till dem som framhärdar i förnekelse och synd. (276) De som tror och lever ett rättskaffens liv och förrättar bönen och hjälper de behövande skall helt visst få sin lön av sin Herre och de skall inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. (277) Troende! Frukta Gud och avstå, om ni är [sanna] troende, från utestående ockervinst. (278) Gör ni inte det skall ni veta att ni befinner er i krig med Gud och Hans Sändebud. Men om ni ångrar vad ni har gjort har ni rätt [att återfå] ert kapital; ni skadar ingen och lider själva ingen skada. (279) Och om [den skuldsatte] är i ett trängt läge, ge honom då anstånd till dess han med lätthet kan betala. Men det är bättre för er att efterskänka [skulden] – om ni visste [vilken förtjänst som ligger i detta]! (280) Och frukta den Dag då ni skall föras åter till Gud! Då skall var och en fullt ut erhålla den lön som han förtjänat, och ingen skall lida orätt. (281) TROENDE! När ni sinsemellan

träffar avtal om lån med fastställd förfallotid, teckna då ned avtalet i skrift. Låt en skrivare noggrant skriva ned [vad som avtalats] mellan er. Ingen skrivare får undandra sig att skriva, såsom Gud har lärt honom. Låt honom alltså skriva och låt låntagaren diktera och, om han fruktar Gud, sin Herre, inte dra ifrån något [från sitt åtagande]. Om låntagaren är svag till förståndet eller sjuklig eller [annars] inte i stånd att diktera, låt då den som tillvaratar hans intressen diktera och undvika partiskhet. Och tag två av era män till vittnen; finns inte två män till hands, tag då en man och två kvinnor bland dem ni godkänner som vittnen – om någon av dem begår ett misstag kan då den andra påpeka det för henne. De som kallas till vittnen får inte undandra sig [sin plikt]. Tveka inte att skriva ned allt, både det mindre viktiga och det viktiga, och ange förfallotiden. Det är vad Gud [i Sin vishet] finner riktigast och skäligast, mest ändamålsenligt som bevis och bäst ägnat att bespara er all tvekan och osäkerhet [i framtiden]. Men om det är fråga om direkt överlåtelse från den ene till den andre av färdiga varor utan mellanhand, gör ni inte fel om ni underlåter att upprätta skriftligt avtal. När ni köper och säljer, låt det ske i vittnens närvaro, men varken skrivare eller vittnen får [utsättas för påtryckning eller] tillfogas skada – gör ni detta, begår ni en svår synd. Frukta Gud, som är er lärare. Gud har kunskap om allt. (282) Om ni befinner er på resa och ingen skrivare är till hands, kan ni ta emot pant [som säkerhet]. Men om ni visar varandra förtroende [och inte kräver pant], skall den som fått förtroendet fullgöra sin skyldighet och frukta Gud, sin Herre. Undanhåll inte vad ni har bevitnat. Den som undanhåller vittnesmål syndar i sitt hjärta. Gud vet vad ni gör. (283) Gud tillhör allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär. Vare sig ni visar vad som rör sig i ert innersta eller döljer det, kommer Gud att ställa er till svars för det. Och Han förlåter den Han vill och Han straffar den Han vill. Gud har allt i Sin makt. (284) SÄNDEBUDET tror på vad hans Herre har uppenbarat för honom och de troende med honom. De tror alla på Gud och Hans änglar och Hans uppenbarelser och Hans sändebud – utan att göra åtskillnad mellan Hans sändebud – och de säger: "Vi hör och vi lyder. Herre, [ge oss] Din förlåtelse; Du är målet för vår färd!" (285) Gud lägger inte på någon en tyngre börda än han kan bära. Det goda han har gjort skall räknas honom till förtjänst och det onda han har gjort skall läggas honom till last. Herre! Ställ oss inte till svars för glömska eller oavsiktliga fel. Herre! Lägg inte på oss en sådan börda som den Du lade på våra föregångare. Herre! Lägg inte på oss [bördor] som vi inte har kraft att bära. Utplåna våra synder och ge oss Din förlåtelse och förbarma Dig över oss. Du är vår Beskyddare! Låt oss segra över förnekarna av sanningen!" (286)

[KAPITEL 2](#)

[«KORANENS BUDSKAP KAPITEL 4](#)

[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 1»](#)

- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)
- [De enorma fördelarna med tawakkul på Allah](#)
- [Tawhids centrala betydelse och farorna med innovation och shirk](#)
- [Mer vilsna än boskap](#)
- [Bönetider för Sverige](#)
- [Bönetider för 135 städer i sverige](#)
- [Bönen gudomlig befallning](#)